

Relat sense

Hola, em dic Amer i tinc nou anys. Visc a Barcelona amb els meus pares i el meu germà petit, bé, més petit que jo, que té sis anys. Els caps de setmana anem freqüentment a casa de la meua àvia i allí ens trobem amb els oncles i els cossins. Ens ho passem molt bé.

Però l'altre dissabte no vem anar. El meu cole va organitzar unes colònies molt especials i dissabte marxàrem amb l'autobús els nens de la meua classe i els nostres germans. No venien ni els pares ni els professors, només els monitors del pati per cuidar-nos.

Mai s'havia fet a l'escola una excursió d'aquestes i al principi, tot i que teníem moltes ganes d'anar, dubtàvem que no hagués cap problema. Després d'una estona per la carretera gran, arribàrem al nostre destí. Era un lloc molt maco i ens van rebre unes persones que ens tenien preparat de tot.

Vem jugar a la tirolina, a jocs de pistes i més coses, també de nit, era increïble. Per menjar teníem macarrons i pit de pollastre i a la llitera jo vaig dormir a dalt. El diumenge vem passejar per entre els arbres i vem veure molts animallets una mica estranys que no hi ha a Barcelona. Després de dinar ja era l'hora de tornar a casa.

Tots ens vem portar molt bé i no ens vam haver de renyir.

Tot i què ens ho vem passar d'allò més bé tenia moltes ganes de estar amb la meua mare i el meu pare i quan vem arribar a casa els vaig fer una abraçada gegant. S'ho volia explicar tot fil per randa.

Potser aquí es important de dir que el meu idioma no l'entenen molt bé, ni jo el seu. Els metges diuen que tinc autisme. Tampoc sé escriure massa; de fet, el relat m'he l'està escrivint el meu tiet, que intenta contar lo que jo vaig viure i espero que ho faci bé perquè sino se n'aurà d'anar a la classe del petits a aprendre.

Va ser un cap de setmana molt bonic sense la família (perquè ja sóc una mica gran oi?) i m'agradaria repetir-ho en un altre ocasió. Però he de reconèixer que vaig acordar-me molt dels meus pares, el cossins i els oncles i em preguntava tota la estona què estarien fent ells. Amb el meu germanet, tot i que és una mica toçut, ens ho passem d'allò més bé i espero que no hi hagi, en aquest sentit, "un cap de setmana sense".

Si he de demanar alguna cosa és que tots els dies siguin sense problemes, i què tothom estigui content. Pel què fa a mi mateixa, el que vull és que tots els dies siguin sense que la gent em miri com un "bitxo raro" quan no em coneixen. Crec què sóc normal, amb les meves alegries i angoixes.

I per acabar aquest petit relat només vuir dir una última cosa. Hem de ser tots bones persones i no oblidar-nos de els que ho passen malament. He vist a la tele que alguns nens no tenem per menjar ni macarrons ni pit de pollastre, viuen sense res. Segons el meu enteniment, no seria difícil que els hi enviessim una mica.

I ara adéu, que haig d'anar a sopar i a dormir perquè demà es dilluns i hi ha cole.